

ZROZEN BEZ PORODU

Věra Podlipná, asi pětáctýřicetiletá zdravotní sestra, podává pootevřenými dveřmi do ordinace jakousi složku. „Tady jsou ty posudky, pane doktore.“

Doktor si složku převezme a Věra dveře zavře. Usedá k počítači ve svém sesterském předpokoji, vzápětí se ale ozve naléhavé ťukání, tentokrát na dveře z chodby. Ťukání se ozývá znovu a znovu a Věra s povzdechem vstane a otevře.

Za dveřmi stojí mladík s neurotickým výrazem ve tváři.

„Co se děje, pane Kalivodo?“ ptá se ho Věra zjevně naučeným tónem hlasem, vzbuzující dojem profesionálního zájmu. „Pan doktor má pacientku. Musíte počkat.“

Kalivoda pohodí hlavou kamsi za sebe a kocká: „Já... já jen otevřel okno... a on...“

Věra mu nakoukne přes rameno. Vyjde ze svého sesterského předpokoje do čekárny. Sedí tu pacientka s brunátnou tváří alkoholičky a vyjeveně zírání směrem k oknu, v němž se krčí pán, zjevně přichystaný ke skoku. Věru však situace nevyvede z míry. Nakročí k sebevrahovi a takřka mateřsky ho osloví: „Ale no tak, pane Linhart...“

„Já už to nesnesu, sestřičko,“ vypraví ze sebe pan Linhart plačtivě. „Proč mi tvrdíte, že nesmrdím, když smrdím!“

„Nesmrdíte. Je to jen vaše utkvělá představa. Myslela jsem, že jste to už pochopil,“ chlácholí ho Věra.

Linhart se rozčílí.

„Proč mi lžete? Všichni! Ten pán,“ kývne ke Kalivodovi, „mi ukázal, kde je pravda.“

„Já?“ Kalivoda je zaskočený. „Jen jsem otevřel okno. Bylo tu... bylo tu k nedejchání.“

„Slyšíte?“ Linhartův křik zní teď téměř vítězoslavně. „Protože smrdím. Celý to vaše léčení je jedna velká lež! Už s tím nechci dál žít!“

A vyskočí z okna.

Věra nepřítliš vzrušeným tónem zavolá směrem k ordinaci: „Pane doktore! Můžete na moment?“ Sama se pak vykloní z okna a chlácholí sebevraha: „Neublížil jste si? Hned jsem dole.“

Linhart se zatím hrabe z křovin pod oknem. Ordinace je jenom ve zvýšeném přízemí.

„Tady je dneska blázinec,“ povzdechne si Věra a zamíří za panem Linhartem. Projde přitom lítačkami s nápisem PSYCHIATRICKÁ AMBULANCE.

Utrmácená Věra konečně dorazila domů, nese v náručí plastovou tašku s nákupem a pytlík kočičího žrádla. Už od dveří volá: „Brute! Jsi tu? Panička ti přinesla papání!“

Z pokoje vypluje velký šlechtěný kocour, dráčky jemně škrabou o parkety. Věra ho zvedne. „Ty jsi ale miláček, co?“ mazlí se s ním. „Už máš hlad? A stejskalo se ti po mně?“ Položí kocoura, dává mu do misky a přitom ho hladí.

Vejde do obývacího pokoje, odloží si kabelku i sako, na okamžik zmizí v kuchyni a přinese si sklenku cinzana.

Úlevně se uvelebí v sedačce, natáhne si nohy na stolek a začne probírat poštu, kterou si vyndala z kabelky. Kromě letáků je tu i obálka s pruhem. Otevře ji a čte.

„Co je to za blbost?“ zakroučí nevěřičně hlavou. Mrkne na hodinky, vezme mobil a volí číslo, které vyluštila na papíru z obálky.

„To je soud?“ řekne do mobilu. „Můžete mi spojit paní soudkyni Hárovou?“ Nastane krátká pauza. „To je doktorka Hárová? Tady Podlipná. Věra Podlipná. Promiňte, že obtěžuju, ale právě jsem od vás dostala dopis. Mám prý do osmi dnů nahlásit, kde se zdržuje můj syn Miroslav Raška... Jo číslo?“

Věra zamžourá znovu do papíru a pak nadiktuje jednacím číslem.

Odmlčí se, naslouchá. „Ale já vám nemám co nahlásit,“ reaguje podrážděně. „Já totiž žádného syna nemám! A nikdy jsem neměla! Jsem bezdětná, rozumíte?“ Odpověď, která přichází z druhé strany, ji zarazí. Její výraz se mění v zaskočený. „Jak – v evidenci obyvatel? To musí být... to musí být omyl!“ Znovu naslouchá. „Dobře,“ pronese odevzdaně. „Zajdu tam.“ Ukončí hovor, položí mobil. Pak se shýbne pro kocoura, který se jí celou dobu otíral o nohy.

„Pitomci. Horší než Linhart. Já přece mám jediný děťátko, vid’? Takový krásný, chlupatý...“

•

JUDr. Hávová je padesátiletá, komisní, nerudná baba. Právě kráčí po soudní chodbě, v náručí spisy a talár, vedle ní klopýtá Věra a snaží se jí ukázat nějaký papír: „Podívejte, paní doktorko. Já přece musím vědět, jestli jsem nějaký dítě měla, nebo ne. Stačí?“

Hávovou toto tvrzení z míry rozhodně nevyvede, zarazí se jen na vteřinu, aby nahlédla do papíru.

„Chápu vaše rozhořčení. Nechci znevažovat vaše prohlášení. Jenomže mám k dispozici výpis z evidence obyvatel. A tam je něco úplně jiného.“ Zpraží Věru pohledem a kráčí dál. Věra se vzpomíná a zase ji dožene.

„A tam to je? Černý na bílým?“

Hávová se ušklíbne, pak se přece jen zastaví, položí spisy na parapet okna, listuje jimi, než najde ten pravý. „Vidíte?“ ukáže ho triumfálně Věře. „Už mi věříte?“

Věra zůstane jako opařená.

„Ale já, paní doktorko, opravdu žádný dítě nemám. Musela bych to vědět, ne?“

Hávové už dochází trpělivost. „Proč to rozebíráme? Naštěstí udělal jen dluh na elektřině a naštěstí mu je třiadvacet. Takže po vás nikdo nic chtít nebude.“

„Ale řekněte sama,“ namítne Věra, „pustila byste to jen tak z hlavy, kdybyste se něco podobného dozvěděla?“

Hávová pokrčí rameny. „Jeho adresu máte v té obsílce. Mimochoodem...“ mrkne zpět do spisu, „pamatujete si, kde jste bydlela v prosinci roku 1986?“

V Prostějově,“ odvětví Věra. „S rodiči. Bylo mi třiadvacet.“

„Tak to máte smůlu,“ ušklíbne se Hávová. „On se tam totiž zrovna narodil.“ Sebere spisy a odchází chodbou, provázena Věříným nechápavým pohledem.

•
Věra přechází nejistě před pražským činžákem, porovnává číslo na domě s nějakým papírem. Pak zajde dovnitř.

Vystoupá na pavlač a rozhoduje se mezi dvěma dveřmi, pak nejistě zazvoní na jedny z nich. Nic. Zazvoní ještě jednou – a vtom se dveře rozletí a vyrazí z nich jakýsi mladík s piercingem a tetováním, chytí ji pod krkem, tlačí na zábradlí a řve: „Co sem furt lezeš? Už jsem ti stokrát řek, abys mě nevtrovovala! Já nikam neletím, rozumíš? To ty poletíš!?“

Zděšená Věra se marně snaží osvobodit, už to vypadá, že ji mladík převáží pozadu přes zábradlí, když vtom z bytu vyleze druhý mladík podobného typu a strhne útočnicka zpět. Zápolí s ním, aby ho dostal zpátky do bytu. „Kene! No tak! Klídek, magore!“ Po chvíli se mu podaří vrazit Kena zpět do dveří a přibouchnout je, je slyšet jen rány a kopance. Druhý mladík se rozchechtá, mezi výbuchy smíchu Věře vysvětluje: „Sorry! Ken je sjetej! Splet si vás se smrtkou!“

Věra si hladí krk a nedůvěřivě si ho měří pohledem. „Má toxickou psychózu...“ Mladík souhlasně přikývne, přičichne k němu. „Z trávy? To už je dost načatej. Většinou bývá jen po tvrdejch. Nebo je ta vaše tráva geneticky upravená?“

Feták to ocení: „Vy se teda vyznáte. Chcete si dát taky čouda? Je to fakt síla.“ Začne se hrabat po kapsách. Přitom kopne do dveří, z nichž se ozývají rány: „Zmlkni, kreténe!“

„Ne, díky,“ Věra se neubrání zhnusenému výrazu. „Já si toho užiju v ordinaci dost.“ Pak se nejistě zeptá: „Raška jsi ty? Nebo on?“

„Ani jeden. Míra už tu dlouho nebyl.“ Pak se v jeho tváři objeví prohnáný výraz. „Hele, nějaký prázdný recepty by nebyly?“

Když Věra o chvíli později, ještě trochu otřesená, sestupuje po schoďišti dolů a hladí si stále krk, zastaví ji sousedka. Je to asi šedesátiletá paní. Evidentně sledovala celý konflikt a číhala u dveří, až bude Věra procházet kolem.

„To je bordel, co?“ kývne výmluvně k bytu nahoře. „Kolikrát jsem už volala policajty – a všechno marný. Jestli chcete nechat Raškovi

vzkaz, pak jediné támhle.“ Ukáže na poštovní schránky, z nichž jedna je přeplněná. „Poštu si sem tam vybírá.“

„On taky fetuje?“ zeptá se Věra.

„Kdepak,“ řekne sousedka pohrdavě. „Kde by na to vzal? Ten byt jen pronajímá kámošům. Naházel vždycky všechny prachy do těch hracích beden. Možná už zase sedí...“

„Nesedí,“ opáčí Věra. „To by ho od soudu nehledali.“

„Tak bude sedět,“ pokračuje sousedka s despektem. „Co nejdřív. Buď zase vykrádá auta, nebo někoho přepadne.“ Zakrouťí hlavou a zaže zpátky do bytu.

Věra chvilku váhá, pak vytáhne papír a tužku, něco píše. Popojde ke schránkám, zase váhá, ruku už vztahuje ke schránce, aby do ní vzkaz hodila. Pohlédne ještě jednou nahoru, nakonec ruku stáhne a papír zmuchlá. Odchází.

Venku na ulici zamíří k tramvajové zastávce. Tramvaj zrovna přijíždí.

Od domu se současně odlepí starý, démonicky vyhlížející muž. Může mu být sedmdesát. Dosud dělal, že si prohlíží výlohu, a teď vyčkává, až Věra nastoupí, a pak rychle nastupuje za ní. Ale jinými dveřmi.

Věra jede v poloprázdné tramvaji, sedí, zamyšleně zírá z okénka. Jakýmsi šestým smyslem postřehne, že ji někdo sleduje. Otočí se, ale vidí jen několik dalších cestujících, kteří rovněž sedí. Mezi nimi je i onen démonický starý muž. Oči má však zabořené v novinách. Věra na něm lehce ulpí pohledem, pak se obrátí zpět.

•

Úřednice na magistrátu je sice mladá, ale jinak stejně odporná jako soudkyně Hávová. Má i nepřijemný hlas a dikci. Věra se s ní marně snaží domluvit.

„Já nevím, co se rozčilujete,“ odpovídá úřednice Věře popudlivě. „Tady už žádná evidence není. Žádný potvrzení vám dát nemůžu. Snad si pamatujete, jestli jste měla dítě nebo ne!“

„Samozřejmě. Neměla. Ale podle evidence občanů...“

„Ano,“ přeruší ji úřednice. „Ta je, drahá paní, směrodatná. Tak se obraťte tam.“

„Už jsem se obrátila,“ řekne Věra. „Řekli mi, že komunikují jen písemně.“